

LBRIS

We know
books

SANATORIUL

SARAH PEARSE

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

ARMADA

CUPRINS

<i>Prolog. Ianuarie 2015</i>	9
<i>Comunicat de presă (sub embargou până la miezul nopții de 5 martie 2018)</i>	15
Ianuarie 2020	
Ziua întâi	17
Ziua a doua	75
Ziua a treia	164
Ziua a patra	253
Ziua a cincea	347
Cinci săptămâni mai târziu	409
<i>Epilog</i>	417
<i>Articol local Elveția (august 2020)</i>	419
<i>Mulțumiri</i>	423

Caron, în 1942, un premiu postum Swiss Arts din partea Ministerul Culturii. Combinând linii simple cu ferestre panoramice largi, acoperișuri plate și forme geometrice simple clădirea a fost descrisă de unul dintre membrii juriului ca fiind „inovatoare – proiectată cu scopul de a funcționa ca spital și, în același timp, creând o tranziție unitară între interior și peisajele impresionante.”

Lucas Caron a declarat: „Era timpul să reînsuflețim această clădire. Suntem siguri că vom avea viziunea potrivită pentru a crea un hotel restaurat considerabil, dar care să aducă și un omagiu trecutului său bogat.”

Sub îndrumarea firmei de arhitectură Lemaitre SA, s-a format o echipă care să renoveze clădirea și să adauge un centru SPA contemporan și un centru de evenimente.

Pentru o renovare subtilă, Le Sommet o să folosească, în mod inovator, materiale locale, precum lemnul, șistul și piatra. Interioarele moderne elegante nu vor fi doar un ecou al topografiei remarcabile din exterior, dar se vor inspira din trecutul clădirii pentru a crea o ambianță nouă, care va spune o poveste nouă.

Philippe Volkem, CEO al Valais Tourism, a declarat: „Aceasta va fi, fără îndoială, «perla coroanei» din ceea ce este deja una dintre cele mai minunate stațiuni de iarnă din lume.”

Pentru alte informații de presă, vă rugăm să contactați Lemman PR, Lausanne.

Pentru informații generale/rezervări, vă rugăm să vizitați www.lesommetcransmontana.ch

IANUARIE 2020

ZIUA ÎNTÂI

1

Funicularul din orașelul Sierre urcă spre Crans-Montana pe o linie aproape verticală printre munți.

Pe o rută de peste patru kilometri, funicularul duce pasagerii 900 de metri în sus în doar douăsprezece minute, trecând printre văile acoperite de zăpadă și orașelele Venthone, Chermignon, Mollens, Randogne și Bluche.

În afara sezonului, e, de obicei, pe jumătate gol. Cei mai mulți merg cu mașina pe munte sau iau un autobuz. Dar azi traficul e aproape blocat din cauza aglomerației, și funicularul e plin.

Elin Warner stă pe partea stângă a vagonului ticsit, cuprinzând cu privirea tot ce e în jur: fulgii grăsani de nea lipiți pe geamuri, podeaua acoperită de zloată pe care au fost îngrămădite una peste alta, până sus, gențile, adolescenții deșirați care se tot foiesc.

Își simte umerii încordați. Uitase cum pot fi tinerii la vârsta aceea: egoiști, preocupați numai și numai de persoana lor.

O mâneacă udă îi atinge obrazul. Simte mirosul jilav, de țigări, de prăjeală și izul de aftershave ieftin, de mosc și de citrice. Pe urmă, aude o tuse din piept. Și hohote de râs.

Un grup de bărbați dau buzna înăuntru, vorbind tare și cărându-și gențile sport North Face în spate. Se înghesuie,

împingând familia de alături și mai mult în vagon. O împing în ea. Un braț se freacă de brațul ei, simte pe gât o răsuflare fierbinte cu damf de bere.

Se panichează. Inima îi bate repede, îi bubuie în piept.

O să ia vreodată sfârșit?

A trecut un an de la cazul Hayler și ea încă se gândește la asta, are vise în legătura cu asta. Se trezește noaptea în cearșafurile ude de transpirație, având coșmarul încă viu în minte: o mână o prinde de gât, pereții umezi care se apropie, prinzând-o captivă între ei.

Pe urmă, apa sărată revărsându-i-se peste gură, peste nas...

Preia controlul, își spune și se forțează să deslușească graffitiul de pe peretele funicularului.

N-o lăsa să pună stăpânire pe tine!

Ochii îi saltă către literele încălcite mângălite pe metal:

Michel 2010

PUPICI XXX

HELENE&RIC 2016

Urmărește cuvintele până la geam și tresare. Își vede imaginea reflectată în geam... e dureros s-o vadă. E slabă. Prea slabă.

E ca și cum cineva ar fi secăt-o, i-ar fi scos miezul. Are pomeții tăioși ca lama cuțitului, ochii albaștri-cenușii și oblici sunt mai mari, mai pronunțați. Nici părul ei blond-deschis răvășit și nici cicatricea de pe buza de sus nu-i îndulcesc înfățișarea.

S-a antrenat non-stop de când i-a murit mama. Alergări de câte 10 kilometri. Pilates. Greutăți. Ciclism pe drumul de coastă dintre Torquay și Exeter în vântul șfichiuitor și prin ploaie.

E prea mult, dar nu știe cum să se oprească, deși știe că ar trebui. E tot ce mai are, e singura modalitate de a alunga ce-i trece prin cap.

Elin își întoarce capul. Sudoarea i se prelinge pe ceafă. Se uită la Will și încearcă să se concentreze pe fața lui, pe umbra familiară a firelor de păr abia crescute pe bărbie, pe șuvițele neîmbălzite de păr blond-închis.

— Will, simt că ard...

Will se încruntă. Îi vede viitoarele riduri pe fața neliniștită, liniile din jurul ochilor ca niște stele, cutele vagi de pe frunte.

— Ești OK?

Elin dă din cap, și lacrimile îi curg din ochi.

— Nu sunt în regulă.

Will spune cu o voce scăzută.

— Are legătură cu asta sau cu...

Ea știe ce vrea el să spună: *Isaac*. E vorba de ambele; de el, de panică... sunt întrepătrunse, legate.

— Nu știu, îi răspunde și simte că gâtul i se încordează. Mă tot gândesc la invitație, cum a venit așa, din senin. Poate c-a fost o decizie proastă să venim. Poate ar fi trebuit să mă gândesc mai mult sau măcar să vorbesc pe îndelete cu el înainte să-l las să facă rezervarea.

— Nu-i prea târziu. Încă putem să ne întoarcem. Să spunem că-am avut probleme la muncă.

Zâmbind, Will își ridică ochelarii de pe nas cu degetul arătător.

— Probabil ar fi cea mai scurtă vacanță din istorie, dar cui îi pasă?

Elin se forțează să-i zâmbească la rându-i și simte înțepătura tăcută a suferinței în fața contrastului dintre atunci și acum. Cât de ușor a acceptat el asta: noua normalitate.

E opusul a ce era când s-au întâlnit. Pe atunci, ea ajunsese în vârf, așa i se pare acum. Era la apogeul vieții ei de 30 și ceva de ani.

Tocmai își cumpăraseră primul apartament lângă plajă, la ultimul etaj al unei vile victoriene vechi. O mică bijuterie, dar cu tavane înalte și vedere spre un pătrățel de mare.

Munca mergea bine – fusese promovată ca detectiv sergent, rezolvase un caz mare, important – și mama sa răspundea bine la primele ședințe de chimioterapie. Credea că face față doliului pentru Sam, dar acum...

Viața i se comprimase. Devenise ceva ce ar fi fost de nerecunoscut acum câțiva ani.

Ușile se închid acum, panourile de sticlă groasă alunecând unul spre celălalt.

Cu o smucitură, funicularul se lansează în sus și se îndepărtează de stație accelerând.

Elin își închide ochii, dar e și mai rău. Fiecare sunet, fiecare trepidație sunt amplificate în spatele pleoapelor.

Își deschide ochii și vede peisajul care se derulează rapid: vii acoperite de zăpadă, cabane, magazine se desfășoară sub forma unor dăre neclare.

I se învârte capul.

— Vreau să ies.

— Ce? o întreabă Will și se întoarce spre ea.

Ea îi simte frustrarea din voce, deși Will încearcă s-o ascundă.

— Trebuie să ies.

Funicularul intră în tunel. Se face beznă și o femeie țipă.

Elin trage aer în piept încetișor, cu grijă, dar simte că se apropie – catastrofa iminentă. Pare că sângele din corpul ei a devenit vâscos și se mișcă deodată în toate părțile cu repeziciune.

Respiră iar și iar. Lent, cum s-a învățat. *Inspiră, numără până la patru, ține, expiră, numără până la șapte.*

Nu-i de ajuns. Gâtul i se rigidizează. Ritmul respirației i se accelerează. Plămâni se luptă, încercând cu disperare să tragă oxigen.

— Inhalatorul tău, se grăbește Will. Unde e?

Răscolind în buzunar, ea îl scoate și apasă: *E bine.* Apasă din nou, simte jetul de gaz în gât, simte cum îi ajunge în trahee.

În câteva minute, respirația i se reglează.

Dar când se limpește, îi vede din nou în minte.

Frații ei. Isaac. Sam.

Imagini care se derulează continuu.

Vede chipuri dulci de copii, obraji pistruiți. Aceiași ochi albaștri mari, dar în vreme ce ai lui Isaac sunt reci, fără intensitate, ai lui Sam sfârâie de energie, o sclipire ce atrage oamenii.

Elin clipește, incapabilă să se oprească din a se gândi la ultima oră când a văzut acei ochi – goi, fără viață și sclipirea lor... ștearsă.

Se întoarce spre geam, dar nu poate șterge imaginile din trecut: Isaac, zâmbindu-i, surâsul lui familiar. Își ține mâinile sus, dar cele cinci degete desfăcute sunt înecate în sânge.

Elin întinde o mână spre el, dar nu-l poate atinge. Niciodată nu poate.

Microbuzul hotelului așteaptă în parcare mică de la ultima stație a funicularului. E gri-întunecat lucios, iar geamurile fumurii sunt pătate de zăpadă.

În partea din stânga jos a ușii e gravat cu litere argintii discrete: *Le Sommet*, „Piscul“. Textul e scris cu minuscule, neostentative, cu un font elegant, pătrășos.

Elin își îngăduie să simtă primele tresăltări de entuziasm. Până acum fusese nonșalant nepăsătoare în ceea ce privește hotelul în conversațiile cu prietenii.

Pretențios.

Mai mult stil decât esență.

De fapt, dezlipise cu grijă notița adezivă a lui Isaac, se bucurase de broșura impecabilă de dedesubt, își trecuse degetele peste cartonul gros, mat, al copertii, savurând noutatea fiecărei pagini minimaliste.

Simțise ceva ciudat, un amestec nefamiliar de entuziasm și invidie, sentimentul că-i scăpase ceva de nedefinit, ceva de care nici măcar nu fusese conștientă că-și dorise.

Spre deosebire de ea, Will fusese exuberant fără rețineri, încântat de arhitectură, de design. Răsfoise broșura și mersese să caute mai multe informații pe internet.

În timpul cinei cu curry de miel din acea seară, îi reproduseseră detalii despre designul interior: „Influențat de Joseph Dirand“... „un tip nou de minimalism, un ecou al istoriei clădirii“...

„Interioarele moderne elegante nu vor fi doar un ecou al topografiei remarcabile din exterior, dar se vor inspira din trecutul clădirii pentru a crea o ambianță nouă, care va spune o poveste nouă“.

Ea fusese mereu uimită de capacitatea lui Will de a asimila genul ăsta de detalii și lucruri complicate. O făcea să se simtă într-un fel în siguranță, liniștită – încredințată că el are toate răspunsurile.

— Domnișoară Warner... Domnule Riley?

Elin se întoarce. Un bărbat înalt, deșirat, înaintează cu pași mari spre ei. Poartă un pulover de lână gri, pe care e scris, cu aceleași litere argintii, *Le sommet*

— Noi suntem, zâmbeste Will.

E un moment de stângăcie stânjenitoare când bărbatul se întinde după geantă în același timp cu Will, înainte ca Will să se retragă.

— Drumul a fost OK? Întreabă șoferul. De unde veniți?

Bărbatul ia gențile și le pune în partea din spate a microbuzului.

Elin se uită la Will, așteptând ca el să umple golurile din conversație. Discuțiile de conveniență o obosesc.

— South Devon. Zborul n-a avut întârzieri... ceea ce nu se întâmplă niciodată. I-am spus lui Elin că punctualitatea elvețiană e cea care a făcut easyJet-ul să se țină de program, spune Will și zâmbeste – cu ochi negri triști, cu sprâncenele ridicate. Rahat, asta a sunat ca un clișeu, așa-i?

Bărbatul râde. Asta e metoda lui Will de a interacționa cu străinii – îi neutralizează cu un amestec de entuziasm pur și autodeprecieri. Oamenii sunt invariabil dezarmați, pe urmă fermecați. Will face ca astfel de momente să fie... relaxate. Și chiar asta a atras-o la el la început, se gândește ea, e marca lui, nu?

Ușurința.

Pentru el, nimic nu-i insurmontabil. Nu-i niciun fel de bravadă, așa funcționează mintea lui – descompune imediat o problemă în părți logice, mai ușor de manevrat. O listă, o cercetare, un apel telefonic sau două – află răspunsurile, rezolvă problema. Pentru ea, chiar lucrurile ușoare, de zi cu zi, devin ceva ce o chină până capătă proporții nefirești.

De pildă, drumul ăsta: se stresase în legătură cu zborul – apropierea de alți oameni în aeroport și în avion, posibilele turbulențe, întârzierile.

Chiar și împachetatul o obosise. Nu doar faptul că fusese nevoită să cumpere lucruri noi, dar și întrebările legate de ce să cumpere, pentru ce condiții meteo să se pregătească și care-s mărcile de haine cele mai potrivite.

În consecință, tot ce și-a adus e nou-nouț și se simte aiurea. Își bagă degetul în pantaloni și împinge eticheta iritantă pe care intenționase să o rupă acasă.

Will doar își aruncase niște lucruri în geantă. Îi luase mai puțin de un sfert de oră și totuși reușise să se echipeze complet: bocanci de drumetrie uzați, o geacă Patagonia neagră cu captușeală groasă, pantaloni North Face confortabili tocmai din cauza purtării îndelungate.

Cumva, se completează unul pe celălalt în diferențele lor. Will o acceptă cu tot cu metehnele ei, și Elin e cât se poate de conștientă că nu oricine ar face-o. Și e recunoscătoare.

Cu un gest larg, simplu, șoferul deschide portiera glisantă. Elin intră aruncând o privire piezișă în spate.

Una dintre familiile din funicular e deja acolo: două adolescente cu păr strălucitor, cu capetele în jos, urmărind ceva pe o tabletă. Mama ține o revistă. Tatăl derulează cu degetul mare paginile de pe telefon.

Elin și Will se așază pe scaunele din mijloc.

— Mai bine? o întreabă Will în șoaptă.

E mai bine: scaune de piele curate, nu sunt voci gălăgioase, nepoliticoase. Și cel mai bun lucru – au dispărut trupurile umede care o înghesuiau.

Microbuzul se mișcă încet înainte. Face dreapta, iese din parcare și intră cu o zdruncinătură pe drumul denivelat.

Înaintând încet, ajung la capătul drumului și la o răscruce. Șoferul o ia la dreapta, ștergătoarele se mișcă repede să curețe zăpada adunată pe parbriz.

Totul e bine până la prima curbă. Cu o mișcare iute, microbuzul se răsucesce în direcția opusă.

În timp ce microbuzul se îndreaptă cu o smucitură, Elin înțepenește. Drumul nu mai e flancat de zăpadă sau de copaci, nici măcar de fâșii de verdeață. În schimb, e agățat de marginea muntelui, cu doar o barieră foarte subțire de metal între ea și o cădere vertiginoasă în prăpastia de jos.

Îl simte pe Will încordat alături și știe ce-o să facă în continuare: o să încerce să-și ascundă neliniștea prin râs, un șuiertat jos printre dinți.

— Măiculiță, n-aș risca să conduc pe-aici pe bezna asta.

— N-avem de ales. E singurul drum spre hotel, îi răspunde șoferul, uitându-se la ei în oglinda retrovizoare. Pe unii îi descurajează să mai vină până acolo.

— Zău? spune Will, și ea îi simte mâna pe genunchi, apăsând-o prea mult și răsând din nou forțat.

Șoferul încuviințează.

— Sunt forumuri online despre asta. Niște copii au urcat niște videoclipuri pe YouTube, s-au filmat în timpul curbelor țipând. Unghiul de filmare face lucrurile să pară mai rele decât sunt. Și-au scos telefoanele pe geam, cu fața în jos, spre prăpastie...

Se oprește din vorbit și se uită fix înainte la drum.

— Asta e partea cea mai dificilă. Odată ce-am scăpat de ea...

Când își ridică privirea, Elin simte o greutate apăsătoare în stomac. Drumul s-a strâmtat și mai mult, microbuzul pare că abia încape. Asfaltul e alb-cenușiu în întuneric, pe alocuri gheața strălucește. Se obligă pe sine să se uite înainte, spre orizontul zdrențuit de piscurile înzăpezite.

Totul durează câteva minute. Când drumul se lărgeste, strânsarea lui Will slăbește. Începe să facă poze cu telefonul prin geam, încruntându-se din cauza concentrării.

Elin zâmbește, emoționată de grija lui. El așteptase atâta momentul – peisajul, să zărească prima imagine a hotelului. Știe că mai târziu el o să-și petreacă timpul uitându-se la poze pe laptop.